

VIDA TAUFER

## V MEGLI

Vlažna megla, gosta ko tkanina,  
nas objema, sili nam v oči.  
V megli spi zelena pokrajina,  
megla skriva kočo in poti.

V njej smo kakor živi spomeniki.  
Vsak v samoti sebi govori.  
V skale se gubijo naši kriki,  
čakamo svetlobe in moči.

Kakor v sanjah človek v megli hodi,  
še resnice včasih ne pozna.  
Med plastmi megle privid ga vodi,  
da posluša le trepet srca.

VIDA TAUFER

## PLANJAVA

Luč, nebo, spominčice na trati.  
Ob razorih pladnji sočne trave.  
Vsak bi hotel se po njih igrati,  
bresti z lučjo po brsteh planjave.

Vsa grivina bilja se leskeče.  
Predvečer ob vetru podrhtava.  
Tisoč bitij, tisoč sanj trepeče.  
Vonj pomladi v dihu trave plava.

Slišim pesem, lije po planjavi.  
Luči, travi, cvetju tke pozdrave.  
Vsi obrazi so nocoj sanjavi.  
Sonce se zamika čez daljave.